

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. KUKHK-23388/DS/2018/DV-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2020, č. j. 32 A 9/2018 – 41,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2020, č. j. 32 A 9/2018 – 41, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. KUKHK-23388/DS/2018/DV-2, a rozhodnutí Magistrátu města Hradce Králové ze dne 17. 5. 2018, sp. zn. P/1120/2016/OP/Hej, č. j. MMHK/100279/2018/OP/Hej **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 18.200 Kč k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) shledal rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018 žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se měl dopustit tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 5. 4. 2016 kolem 13:35 bylo jím provozované osobní motorové vozidlo tovární značky VW Bora, registrační značky X, zaparkováno na parkovišti u Domu kultury Střelnice v ulici Střelecká v Hradci Králové, kde platí dopravní značka „IZ 8a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“, s dodatkovou tabulkou „E 13 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty, stání max. 2 hodiny“, přičemž za předním sklem vozidla nebyl umístěn doklad o zaplacení parkovacího poplatku nebo parkovací karta a parkovací poplatek nebyl zaplacen ani formou SMS. Tím nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za uvedené jednání uložil právní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a stanovil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se neztotožnil s žalobcem mimo jiné v tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť z důvodu protiústavnosti § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), již zanikla odpovědnost za spáchaný přestupek.

[3] Jak uvedl krajský soud, zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví v přechodných ustanoveních, konkrétně v § 112 odst. 2, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobce spáchal přestupek (tehdy správní delikt) v době účinnosti právní úpravy, podle níž § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu stanovil zánik odpovědnosti fyzické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28), neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy. Z těchto důvodů se podle krajského soudu použije § 125f odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni 30. 6. 2017) na jednání žalobce i po nabytí účinnosti zákona o přestupcích, tj. po 1. 7. 2017. K zániku odpovědnosti žalobce proto nemohlo dojít, neboť správní řízení bylo zahájeno včas dne 13. 10. 2017, tedy ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dozvěděl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud posoudil otázku prekluze v rozporu s ústavním pořádkem, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20.

[6] Dále stěžovatel namítá, že správní řízení bylo zahájeno nezákonně a že výroky správních orgánů jsou vadné, neboť nepodřazují jednání žalobce pod pojem „stání“ či „zastavení“. Brojí

také proti závěru správních orgánů, dle kterých nebyl zaplacen poplatek za parkování pomocí SMS, neboť správní orgány zcela rezignovaly na zjištění této skutečnosti.

[7] Zástupce stěžovatele závěrem obsáhle vyjadřuje nesouhlas se způsobem vyvěšování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou zániku odpovědnosti za spáchaný přešůpek, kterou stěžovatel obecně vznesl v kasační stížnosti. K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offi*o (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Jelikož by zánik odpovědnosti byl bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, zabýval se Nejvyšší správní soud posouzením této otázky přednostně. Zohlednil přitom především závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20; postupoval tedy stejně jako již dříve ve svých rozsudcích ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018 - 48, či ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 204/2019 - 44, jejichž závěry pro posuzovanou věc plně přebírá.

[12] Stěžovatel se dle správního orgánu I. stupně a žalovaného dopustil správního deliktu, neboť jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v nerespektování dopravní značky „IZ 8a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“, s dodatkovou tabulkou „E 13 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty, stání max. 2 hodiny“, tedy v porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ke kterému došlo dne 5. 4. 2016. Příkaz byl stěžovateli doručen dne 13. 10. 2017.

[13] Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchan*. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přešůpky, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přešůpky (správní delikty a přešůpky dle předchozí právní úpravy). Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přešůpky platí, že promlčecí doba činí *a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přešůpek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč*. Za přešůpek spáchaný stěžovatelem je dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu možné uložit pokutu až do výše 10.000 Kč. Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpky dále platí, že *promlčecí doba počíná*

běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, přičemž § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona stanoví, že promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.

[14] Dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.* Při izolovaném posouzení se jeví úprava zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt (přestupek) příznivější dle zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvedené ustanovení však není možné chápat izolovaně, ale je nutné je chápat v kontextu celého zákona. Dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném do 25. 2. 2020 platilo, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Dle této právní úpravy tak odpovědnost za správní delikt stěžovatele nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Úprava dle zákona o odpovědnosti za přestupky tak pro stěžovatele nemohla být příznivější právní úpravou.

[15] Ústavní soud nicméně nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/19 zrušil větu první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. V uvedeném nálezu konstatoval, že trestností činu trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem trestnosti činu tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Ve světle těchto závěrů je dle Ústavního soudu nutno pod pojem trestnost zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje jednou provždy zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je úprava zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky příznivější.

[16] Zrušení první věty § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky samo o sobě nemělo přímý dopad do práv stěžovatele, neboť nadále platilo, že odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt; srov. bod 71 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[17] Nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20, na který v kasační stížnosti odkázal stěžovatel, však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod i citovanou zbývající část § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to s následujícím odůvodněním (body 21-24):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábně, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou

překážku zprísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak stát jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zprísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zprísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky příkazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušením ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“

[18] Závěry citovaného nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, platí, že „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přiblídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Uplynutí prekluzivní doby je vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS).

[19] Za této situace je pro stěžovatele úprava zániku odpovědnosti za správní delikt dle zákona o odpovědnosti za přestupky příznivější právní úpravou. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 (tedy ke dni spáchání skutku) by odpovědnost stěžovatele za správní delikt zanikla, jestliže by o něm správní orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Stěžovatel se protiprávního jednání dopustil dne 5. 4. 2016. Správní orgán I. stupně se o správním deliktu dozvěděl dne 15. 8. 2017 z vyžádaného výpisu z registru vozidel, ze kterého ověřil, že stěžovatel je provozovatelem osobního motorového vozidla tovární značky VW Bora, registrační značky X. Správní řízení se stěžovatelem bylo zahájeno dne 13. 10. 2017 doručením příkazu, tedy v rámci dvouleté subjektivní i čtyřleté objektivní lhůty ve smyslu § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Při aplikaci této právní úpravy by k zániku odpovědnosti stěžovatele za správní delikt nedošlo.

[20] Dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba v případě správního deliktu stěžovatele 1 rok a podle § 31 odst. 1 téhož zákona počne běžet dnem následujícím po dni jeho spáchání, tj. v nyní projednávané věci 6. 4. 2016. K zániku odpovědnosti stěžovatele za spáchaný správní delikt tak podle novější právní úpravy (zákona o odpovědnosti za přestupky) došlo již 7. 4. 2017. Je tak třeba na posuzovaný případ použít pro stěžovatele příznivější právní úpravu obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na výše citovanou rozhodovací činnost Ústavního soudu součástí právního řádu. V daném případě nenastala ani žádná skutečnost či událost dle § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky, která by uvedenou lhůtu přerušovala nebo stavěla. První takovou skutečností byl až příkaz ze dne 10. 10. 2017, který byl stěžovateli doručen dne 13. 10. 2017.

[21] Shledal-li kasační soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchaný správní delikt (přestupek) došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Za této situace je již nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[22] Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem existovaly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a případně i správního orgánu I. stupně, zrušil Nejvyšší správní soud i tato správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým

přiměřeně podle §110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[24] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti a také o nákladech řízení před krajským soudem, pokud rozhodnutí žalovaného zruší. Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší náhrada nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[25] Stěžovatel v řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby. Stěžovatel byl zastoupen advokátem, jehož odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), sestává ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) ve výši 6.200 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a paušální náhrady výdajů advokáta ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatel také uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za podání kasační stížnosti. Odměna jeho zástupce za řízení o kasační stížnosti sestává z jednoho úkonu právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč a paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 10.200 Kč a celková náhrada nákladů řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem činí 18.200 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu